

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ . . . . . δρ. 8,—

Ετησίᾳ . . . . . φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος . . . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10, Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Νοεμβρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 51

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια Ἰδε σελ. 360)

Δὲν εἶχαν κτυπήσῃ ἀκόμη τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἤκουσεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς λίμνης, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σαῖν-Γκρασιέν, τὸν κρότον ἑνὸς αυτοκινήτου.

Ἡ καρδιά του ἐκτύπησε : Ὅα ἦτο βέβαια, ἐσυλλογίσθη, ἡ συμμορία τῶν κακούργων, ποῦ ἤρχετο νὰ δολοφονήσῃ τὴν πλουσίαν γεροντοκόρη. Διότι τὸ αὐτοκίνητον ἐσταμάτησεν ἔξαφνα ἐκεῖ, μέσα στὰ χωράφια.

Πόσοι νὰ ἦσαν ἄρα γε ;

Αὐτὸ ἐνδιέφερε προπάντων τὸν ἀστυνομικόν, διότι ὅλον τὸ σχέδιόν του ἐδασίζετο ἐπὶ τοῦ περιορισμένου ἀριθμοῦ τῶν κακούργων. Πόσοι νὰ ἦσαν ;...

Ἐπερίμενεν ὡς μισὴν ὥραν. Ἡ ἀνυπομονή του μετεβλήθη εἰς ἀγωνίαν. Ἐπιτέλους ! Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι μέτρων ἀπὸ τὴν κρύπτην του, πλησίον τῆς βίλλας, ἤκουσε κρότον. Ἦσαν αὐτοί !

Ὁ Πλόκ, ὁ Γατομύτης καὶ ὁ Λαῖλαψ, τὰ ἔσχατα λείψανα τῆς φοβερᾶς συμμορίας, ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς τολμηρότεροι, οἱ ἀποφασιστικώτεροι καὶ οἱ ἐπιφοβώτεροι διὰ τὴν πανουργίαν των. Αὐτοὶ ἤρχοντο, αὐτοπροσώπως, νὰ ἐγκληματίσουν ἀκόμη μίαν φοράν, διὰ λογαριασμὸν τοῦ παραλυμένου ἐκείνου, τοῦ Γεωργίου Ντερίκ...

Ἡ ἐξαφάνισις τῆς πλουσίας γράϊας θάπτερεν εἰς τὸν καθένα πενήντα χιλιάδες φράγκα, ἐκτὸς ἐκείνων ποῦ ἤμπορούσαν νὰ κλέψουν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ θύματός των.

Οἱ τρεῖς κακούργοι, ἀπομνησθέντες διὰ τῆς συλλή-

ψεως τῶν συντρόφων των, καταδιωκόμενοι καὶ αὐτοὶ δραστηρίως ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, κινδυνεύοντες νὰ συλληφθοῦν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, εἶχαν ἀποφασίσῃ νὰ φύγουν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, μολὶς θὰ τοὺς ἐπλήρωνεν ὁ Γεώργιος Ντερίκ τὸν λογαριασμὸν.

Σιγὰ-σιγὰ ἔκκαμαν τὸν γύρον τῆς βίλλας καὶ ἐμάχισαν ἕνα παχύθυρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐκόλως θὰ ἤμπορούσαν νὰ εἰσέλθουν. Προσεπάθουν νὰ μὴ χάσουν τὸν ἐλάχιστον κρότον, διότι ἐνόμιζαν ὅτι αἱ

δύο ὑπηρετίαι ἐκοιμῶντο, κατὰ τὸ σῆμα, εἰς τὴν σοφίταν, καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς ἀκούσουν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν μασκαρευμένοι. Εἶχαν βγάλῃ τὰ ὑποδήματά των καὶ ἐπεριπατοῦσαν ἀθρόωδες.

Ὁ Ἐρβελίν, μέσα εἰς τὴν βαρκούλαν του, ἐκεῖ εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, ἔτρεμεν ἀπὸ ἀγωνίαν. Ἐπαίξε πολὺ ἐπικίνδυνον παιγνίδι καὶ δὲν ἤξευρεν ἂν θὰ ἐκέρδιζεν. Ὅσον μελετημένον, ὅσον εὐφυὲς καὶ ἂν ἦτο τὸ σχέδιόν του, ἤμπορούσε καὶ νὰ-

ποτύχῃ. Ὅπωςδὴποτε ὁμως, ὅ,τι καὶ ἂν συνέβαιnen, ἡ ζωὴ του δὲν θὰ ἐκινδύνευε περισσότερο ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς δεσποινίδος Ντερίκ.

Ἀλλ' ἰδοὺ... ἕνα φῶς λάμπει εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γεροντοκόρης.

Τί θὰ συμβῇ τώρα ;... Ὁ Πλόκ, ὁ Γατομύτης καὶ ὁ Λαῖλαψ εἶχον τῶνόντι εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν κοιτῶνα ἐκεῖνον, ὅπου ἐνόμιζαν ὅτι ἡ δεσποινὶς Ντερὶκ θὰ εὕρισκετο εἰς τὸ βαρὺ πάντοτε πρωτοῦπι.

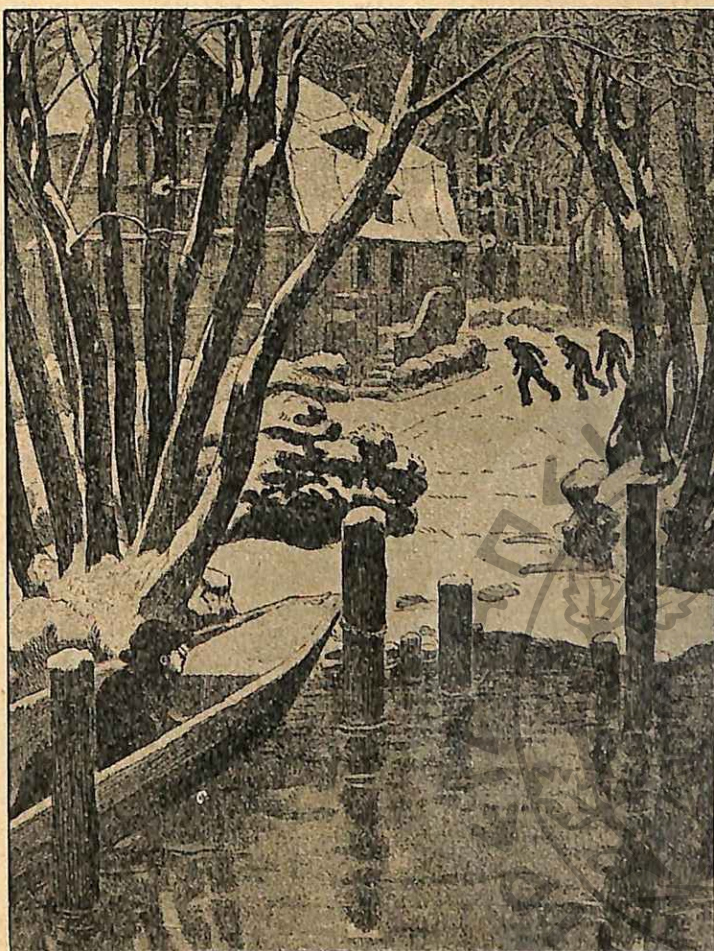
Ὁ Πλόκ ἀνάπτει τὸ ἡλεκτρικὸν τοῦ φαναρίου καὶ διευθύνει τὸ φῶς κατὰ τὸ κρεβάτι.

Οἱ τρεῖς κακούργοι βλέπουν τότε τὴν γράϊαν ἐξυπνὴν, μὲ τὰ μάτια ὁλάνοικτα, γουρλωμένα, καὶ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἐκφράζοντα ἀγωνίαν.

Τοὺς κοιτάζει ἀτενῶς, χωρὶς νὰ εἰμπορῇ νὰ βγάλῃ οὔτε μίαν κραυγὴν, ὡς ἂν τῆς ἔσφιγγε τὸν λαιμὸν ὁ τρόμος...

Αὐτὰ γίνονται μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς. Ὁ Πλόκ θέλει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς στιγμῆς τοῦ τρόμου, διὰ νὰ μὴ προσφθάσῃ ἡ γράϊα νὰ φωνάξῃ βοήθειαν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ἡ Ἐρβελίν, μέσα εἰς τὴν βαρκούλαν του, ἔτρεμεν ἀπὸ ἀγωνίαν...

(Σελ. 365, στ. γ')

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΥΖΩΝΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΕ έλεγα την άλλην φοράν, ότι με όλον τον θαυμασμόν που αισθανόμην δια τους Γερμανούς, ή άγάπη μας πρέπει να είναι, και είναι, δια τους Γάλλους. Ο μεγάλος όμως και φοβερός αυτός πόλεμος έκαμε τελευταίως νάναθεωρηθώ εύτως είπειν ο θαυμασμός μας όχι μόνον προς τους Γερμανούς, αλλά εν γενεί προς τους Ευρωπαίους. Ο κόσμος που τους έπιστευε τόσο πολιτισμένους, άπεγορευμένη πολύ από τας βεβαρότητας που διέπραξαν και διαπράττουν. Έκείνοι μάλιστα οι Γερμανοί το παραξήλωσαν. Τίποτε δεν έσεβάσθησαν εις την έρμην των. Από την «ούδετερότητα» του μικρού αλλά ήρωϊκού Βελγίου, το όποτον κατέστρεψαν σχεδόν από άκρου εις άκρον, μέχρι της Μητροπόλεως των Ρερμών, της άρχαίας και περικαλλούς έκκλησίας, άλλθινού μνημείου τέχνης, την όποιαν έδομύβρδιαν ασπλάγχως. Και από των δωδεκαετίων παιδιών, τα όποια με την παραμικράν πρόφασιν έτυφένικίζαν, μέχρι των γερόντων και των ιερών, τους όποιους ή αυτή τύχη ανέμενε, διότι ανήκον εις τους έχθρούς. Έκαυσαν, έδήωσαν, ήρήμωσαν ολοκληρώς χώρας μ' ευτυχή χωρία και με πόλεις μεγάλας και άνοητάς. Έκτός δέ τούτων όλων, αυτοί πρώτοι εισήγαγον το σύστημα του δι' αεροπλοίων και αεροπλάνων βομβαρδισμού, όχι του έγχθρικού στρατοπέδου, αλλά των έχθρικών πόλεων και έπομένως του φόνου, της δολοφονίας καλλίτερον, ανθρώπων άμάχων, άόπλων και άνυπερασπίστων. Όλοι αι περί πολέμου διεθνείς συνθήκαι, όλοι αι συμφωνίαι των συνεδρίων της Χάγης, τας όποιάς είχαν υπογράψη και οι Γερμανοί, ήθετήθησαν υπ' αυτών πρώτων, αφού, ως είναι πλέον εξηκριωμένον, δεν έδίστασαν να μεταχειρισθούν και τας καταστρεπτικάς εκείνας, τας άπηγορευμένας σφαίρας ντούμ-ντούμ. Το παράδειγμα των Γερμανών ήναγκαζόθησαν φυσικά να μιμηθούν και οι άλλοι. Επομένως, πολύ ή όλίγον, τα ίδια διαπράχθησαν από όλους. Και αυτός ο πόλεμος, τον όποτον έφαντάσθημεν εις την άρχήν ως ένα πόλεμον άδρόν, ήπιον, μαλακόν, πολιτισμένον, ένα πόλεμον ούτως είπειν με το γάντι, — με άλλους λόγους χωρίς σφαίρας ντούμ-ντούμ, και με άπόλυτον σεβασμόν προς τους άόπλους, τους γερόντους, τα γυναικόπαιδα, τας ερηνικας κατοικίας και τα μνημεία της τέχνης, — άπέθη ο άγριώτερος, ο άπηνέστερος, ο βαρβαρώτερος των

πολέμων! Έκείνα τα όποια έκιναν οι Τούρκοι, οι Κορδοί, οι Βούλγαροι, οι Άλβανοί, και δια τα όποια οι πολιτισμένοι Ευρωπαίοι δεν ήξευραν πως να εκφράσουν την φρίκην των, είδαμεν να τα κάμνουν, τα ίδια και χειρότερα, αυτοί οι ίδιοι! Κ' έφθάσαμεν εις το συμπέρασμα, ότι πολιτισμός δεν υπάρχει πουθενά, ότι είναι μία λεζίς κενή, μία χίμαιρα, άφου και οι θεωρούμενοι ως οι πλέον πολιτισμένοι των ανθρώπων, δεν κατώρθωσαν άκόμη, με όλες τας συνθήκας και τας συμφωνίας, να εκπολιτίσουν όλίγον και τον πόλεμόν των, αλλά πολεμούν ως τώρα με τον τρόπον των βαρβάρων προγόνων των, των Γόθων, των Ούννων, των Κιμβρίων...

Μίαν ήμέραν, συνωμιλούσα δι' αυτό το ζήτημα μ' ένα φίλον μου, άλλθινά σφόδρον άνθρωπον, τον Γενικόν Έπιθεωρητήν της Γυμναστικής κ. Ι. Χρυσάφη, ο όποιος έζησε πολύν καιρόν εις την Ευρώπην κ' έγνωρίσεν από κοντά όλους αυτούς τους λαούς. Όταν λοιπόν τώ έξέφραξα την υποψίαν, ότι πολιτισμός δεν υπάρχει πουθενά, ο κοσμογυρισμένος αυτός άνθρωπος, ο γνωρίζων τόσο καλά τον Έλληνα όσον και τον Ήεον, μου είπε:

— Και όμως κάπου υπάρχει!

— Πού;

— Έδώ, φίλε μου, εις την Έλλάδα! Έπρεπε να ιδής, όπως είδα εγώ, πως πολεμούν οι Έλληνες στρατιώται, — και ποιούς; Τούρκους και Βουλγάρους! — έπρεπε να ιδής τον Ευζώνο μας, όπως τον είδα εγώ, να πεζή τη μισή κουραμίνα του αντίκρυ, ετόν πολιορκημένο Τουρκαλά, και να του φωνάξη «να, μωρέ! σ'αί τώρα και σύ, πειρασμένη, να κάμης δύναμι να με πολεμήσης!» — έπρεπε να ιδής τον ίδιον αυτόν Ευζώνον πως φέρεται 'ετούς αίχμαλώτους του, έπρεπε να τον ιδής πως τους έκανε να κλαίνε — ναί, να κλαίνε! — όχι με το να τους βασανίζη, όπως θα τώκχαναν αυτοί ετή θέσι του, αλλά με το να τους γεμίξη περιποιήσεις, να τους δίνη άκόμη και το κρέας του, τα Χριστούγεννα, «για να φάν καλλιο αυτοί οι δυστυχισμένοι», — έπρεπε να τα ιδής όλα αυτά, για να καταλάβης μια φορά τί θα πη «Έλληνισμός», τί θα πη «έλληνικός πολιτισμός», δηλαδή άνθρωπισμός. Φίλε μου, μήν πλαγιάσας! Ο πρώτος, ο πιο πολιτισμένος άνθρωπος του κόσμου, και φυσικά ο πιο ευγενικός, ο πιο ίπποτικός πολεμιστής, είναι ο Έλληνας Ευζώνος! Και είναι, σημείωσε, και ο μόνος ετόν κόσμο που δεν πολεμά, παρά για να δώση την έλευθερία στους αδελφούς του. «As καυχήζη, αν μωρή, για το ίδιο, ο Γερμανός, ο Αυστριακός, ο Ρώσος, ο Άγγλος, ο Γάλλος... Πολιτισμός! δέ βαρύνει! μόνον έδω μέσα υπάρχει! γιατί και μόνον έδω — μέσα έγεννήθη.

Σας αποψίζουμι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULIENES CHANSELI

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ο λοχίας έδάγκανε το μoustάκι του. — Δεν το σκέφθηκες άσχημα, είπεν εις το τέλος, μπορεί να φοδηθούν και να φύγουν. Αν δεν φύγουν όμως; πως θα τα καταφέρης εκεί-κάτω μονάχος σου; — Σ'αί λέγω, ότι θα φύγουν σ'αν λαγού! έπέμεινεν ο Τζούλης: έκτός, έννοεΐται, του

«Η δυσχερής κατάδασίς...»
(Σελ. 367, στ. α')

Λιγέ, δευτεροετής σπουδαστής της Ηλεκτρολογικής Σχολής. Παρισινός γνήσιος, από μάνα κι από πατέρα, δεν έδείλιασε στιγμή και πέθανε σ'αν παλληκάρι! Και μετά την δήλωσιν αυτήν, ή όποια συνεκίνησε πολύ τον υπαξιωματικόν, ο Τζούλης, κρίνων ότι ήλθεν ή ώρα της δράσεως, έσφιξε πάλιν την χείρα του Λαμπέρ και τώ είπε:

— Φεύγω... Βραδυάζει γρήγορα κι' αν άργοσα γλύκη, δεν ήθελαν στα σκοτεινά. — Στο καλό και καλή επιτυχία! απέκριθη ο λοχίας συγκεκνημένος.

Κατόπιν έόχλην από την όθνην του το ρεβόλβερ του και τώ το έδωσε.

— Πάρ' το κι' αυτό, τώ είπε, θα σου χρειασθί.

— Ευχαριστώ... Είχα και το δικό μου, άλλα καλλίτερα να έχω δώδεκα φωτιές. Καλήν άντρυμω!

Και με σταθερόν βήμα, ο σπουδαστής έξεκίνησε, διευθυνθείς προς την άτραπών.

— Έμπρός! έσυλλογίσθη ο Λαμπέρ: ο κώδος έρρίφθη. Να ιδούμε τώρα πως θα γλυτώσουμε το γενναίο αυτό παιδί.

«Ο Μαρκήσιος έπεσε κάτω...»
(Σελ. 367, στ. β')

Κ' έτρεξε να συναθροίση τους άνδρας του και να τούς δώση τας αναγκαίας οδηγίας, δια να βοηθήσουν τον νεαρόν Γάλλον εις την τολμηράν του επιχείρησιν.

Ο Μαρκήσιος έξοφλείται.

Ο ήλιος είχε κρυφθί σχεδόν υπό τον ορίζοντα, όταν ο Τζούλης, μετά ήμίσειαν ώραν, έφθασεν εις την κοίτην του χειμάρρου. Η δυσχερής κατάδασίς έξετελέσθη χωρίς νάντιληφθούν τίποτε οι έργάται, οι όποιοι έδειπνούσαν ήσυχως, άνύποπτοι όλως ότι ένας έχθρος τους παρεμόνευεν εις απόστασιν όλίγων μέτρων, κρυμμένος όπισω από τον κορμόν ενός δένδρου.

Ο Τζούλης δεν έδραζε τα μάτια του από τον Μαρκήσιον. Τον έδλεπεν εξηπλωμένον νοηλωώς επί της γλός, όλίγον παραπέρα από τους έργάτας, και καπνίζοντα ένα σιγαρέττον.

Τί πειρασμός δια τον σπουδαστήν να τώ στείλη από εκεί μίαν σφαίραν! Κατά την διαμονήν του εις το στρατόπεδον, είχε λάβη την ευκαιρίαν να εξακηθί εις την σκοποβολήν, τόσο με καρχμίναν όσον και με ρεβόλβερ, και μάλιστα επί αζωντανού στόχου, ως έλεγεν άστειεύμενος, δηλαδή επί Μαροκινών.

Με μεγάλην όθεν ευχαρίστησιν έσκόπευσε τον έχθρόν του, εύρισκόμενον έντός βολής, εις απόστασιν μόλις πενήντα μέτρων. Άλλά συνεκρατήθη και κατέδρασε το όπλον του, διότι ώρειλε νάκλολυθί το προδιαγεγραμμένον σχέδιον της προσβολής. Ωρρείλε δηλαδή, πρην κάμη το παρχμικρόν, να περιμένι την έναρχήν των έχθροπράξιων εκ μέρους των ίππέων.

Άλλά δεν έπερίμενε και πολύ. Οι Γάλλοι στρατιώται τον είχαν ιδή που έφθασε κάτω. Κ' έζαφνα κρότοι άντήχησαν

φοβεροί, έπανελαμβανόμενοι από τας ήγους των βουνών, και ο Τζούλης, με μεγάλην συγκίνησιν, είδε δύο πελωρίους βράχους να κατρχυλιούν από την κορυφήν εις τον χειμάρρον.

Ο ένας άπ' αυτούς, καθώς το είχε προείρη, έπεσεν ακριβώς εις το κέντρον της κατασηκνώσεως και άμέσως κραυγαί τρώ-

σεν εις το χώμα, με το όποτον είχε σκεπάση την κορύτην του θησαυρού...

Ως τρελλός από την χράν του, ως μεθυμένος από την νίκην, δεν βλέπει από πίσω του ένα άνθρωπον, ο όποιος πλησιάζει ήμερος και μειδιών....

— Ε! ε! κρίζει ο άνθρωπος αυτός με φωνήν σρχαστικήν. Να ο παλός μου φίλος, που ήλθε μεσ' ετήν ώρα, για να με απαλλάξη από ένα κόπο μεγάλο!

Ο Τζούλης έστράφη κάτω προς αυτην την φωνήν και εύρεθη άπέναντι του κ. Δίκ, του Κατακτητού!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

Υπό την άπειλήν του ρεβόλβερ.

Αφού πορήληθεν ή πρώτη στιγμή του τρόμου, ο νεαρός Παρισινός έδοκίμασε να άμυνθί. Έλαμε να τραδήξη το ρεβόλβερ που είχε κρυμμένον εις την ζώνην του, ο Κατακτητής όμως, προλαμβάνων το κίνημα, έστρεψεν εύθως το όπλον που έκρατούσε κατά του Τζούλη και, ήρεμώτατος πάντοτε, τώ είπε:

— Μην κάμης παιδί μου, το παρχμικό, γιατί θα σε σκοτώσω άμέσως. Α, αυτή τη φορά σε κρατώ, και δεν μου ξαναφεύγεις... ούτε με αερόστατο!

Κατόπιν, κρατών την κάννην του όπλου του έμπρός εις το μέτωπον του Τζούλη, τον διέταξε:

— Άρτισε κάτω το πιστόλι σου! γρήγορα!

Ο Τζούλης υπήκουσε. Είναι περιστάσεις, κατά τας όποιάς και αι πλέον άδάμα-

«Ο Τζούλης εύρεθη άπέναντι του Κατακτητού...»
(Σελ. 367, στ. γ')

στοι φύσεις αναγκάζονται να υποκύπτουν, τουλάχιστον προσωρινώς.

Ο υίος του άρχιμαγίστου εύρεθη εις το φοβερόν αυτό διλήμμα: ή να φύγη τον άρχιμαγίστην να τον σκοτώση εκεί άμέσως, ή να κάμη, ό,τι τον διέτασσε. Κ' έπροτίμησε να παρατείνη την ζωήν του, έστω και επ' όλίγα άκόμη λεπτά, διότι όλίγα λεπτά άρ-

καὺν κάποτε νὰ μεταβάλλουν τὴν ὕψιν τῶν πραγμάτων... Εἰς ὀλίγα λεπτά ἤμπο-
ροῦσε π. χ. νὰ φθάσῃ ὁ Λαμπέρ μὲ τοὺς
στρατιώτας του, ἤμποροῦσε ἀκόμη νὰ πέσῃ
καὶ νεκρὸς ὁ ἐχθρὸς του — διατὶ ὅχι; —
ἀπὸ μίαν κεραυνόβολον ἀποπληξίαν. «Ὅλα
γίνονται!»

Οὕτω σκέπτεται καὶ ὁ καταδικνόμενος κατὰ
τὸ βραχὺ διάστημα ἀπὸ τῆς φυλακῆς μέ-
χρι τῆς λαίμητρός του...

Ὁ σπουδαστὴς λοιπὸν ἐστέκετο ἄσπλος
καὶ ἀτάραχος πρὸ τοῦ Κατακτητοῦ, ὁ ὁ-
ποῖος ἐνετράφη εἰς τὴν ἀπόλαυσιν, νέαν
πάντοτε δι' αὐτόν, τοῦ νὰ αἰσθάνεται ἕνα
ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐξουσίαν του.

Ἐπιτέλους θὰ ἐσκότωνε σὺν τοὺς ἄλλους
καὶ τὸ αὐθαδέστατον αὐτὸ παλιδόπαιδο ποῦ
ἐτόλμησε νὰ τὸν ἀψηφίσῃ, νὰ τὸν ἐμπαιξῇ
καὶ νὰ τοῦ φύγῃ... Ἡ δραπέτευσις ἐκείνη
διὰ τοῦ ἀλεξιπτώτου εἶχε πληγώσῃ εἰς τὸ
φιλότιμον τὸν κακοῦργον, ὁ ὁποῖος ἕως
τώρα δὲν τὴν εἶχε πᾶν ἀπὸ κανένα.

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο κατευχαριστημένος
ὁ κ. Δίκ, κρατῶν πάντοτε τὸν νεανίαν
ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ ρεβόλβερ του, καὶ μὲ
ἀγρίαν χαρὰν τὸν ἐδλεπεν ἐμπρὸς του
ὠχρόν, ἀνίσχυρον, ἡττημένον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κάποια ἰδέα τοῦ
ἦλθε, διότι εἰς τὰ χεῖρά του ἐφάνη μει-
δίαιμα θριάμβου. Ἐστάθη ἀκόμη ὀλίγον
καὶ ἐπιτέλους ὠμίλησε.

— Θὰ ἤμουν ἀπαρηγόρητος, ἀγαπητέ
μου Τζούλη, εἶπε μὲ τὴν εἰρωνικὴν του
φωνήν, ἐὰν σ' ἐμπόδιζα νὰ ἐξακολουθήσῃς
τὴν ἐργασίαν σου. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφθασα,
σὲ εἶδα νὰ σκάπτῃς, διὰ νὰ εὕρῃς τὰ δύο
ἐκατομμύρια ποῦ ἔχεις κρυμμένα κάπου
ἐδῶ. Τί καλὰ ποῦ ἦλθες, διὰ νὰ μὲ ἀπαλ-
λάξῃς ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὸ ἐξοδὸν τῆς
ἀνασκαφῆς ὁλοκληροῦ τοῦ χειμάρρου!
Λοιπὸν, ἐκεῖ-μέσα τὰ ἔχεις;

Ταῦτα λέγων, ὁ Κατακτητὴς ἔδειξε μὲ
τὸ ἄκρον τοῦ ὑποδήματός του, τὴν τρύπαν,
τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σκάπτῃ ὁ
Τζούλης. Καὶ βλέπων, αὐτὸς δὲν ἀπε-
κρίνετο, ἐξηκολούθησε:

— Πρέπει νὰ τελειώσῃς τὴν ἐργασίαν
σου, παιδί μου, καὶ νὰ ξεθάψῃς τὰ ἐκατομ-
μύρια. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν θὰ τὸ κάμῃς
τώρα γιὰ σένα, ἀλλὰ γιὰ μένα. Ὁμολογῶ,
ὅτι ἡ ἀλλόκοτὴ θέσις σου μοῦ φαίνεται ἡ
διασκευαστικώτερα τοῦ κόσμου! Βλέπεις
λοιπὸν, μικρὲ μου φίλε, ὅτι δὲν μπορεῖ κα-
νεὶς νάντισταθῇ εἰς τὰς θελήσεις τοῦ Κα-

τακτητοῦ; Μοιραῖως, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ
κάμῃ ἐκεῖνο ποῦ θέλει. Ἐμπρὸς λοιπὸν,
Τζούλη, τὴ δουλειά σου! Ἐγὼ περιμένω.

Καὶ χωρὶς νὰ καταβάσῃ τὸ πιστόλι του,
ἐστηρίχθη εἰς τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου,
ἔλαβε στάσιν κομψοπρεπῆ καὶ βλέπων,
ὅτι ὁ Τζούλης δὲν ἐσπευδε νὰ ἀναλάβῃ τὴν
σκαπάνην, ἐπανέλαθεν:

— Ἐμπρὸς! δουλειά! Εἰδεμὴ, σοῦ τὴν
ἄναψα!

Δεινὴ πάλη ἐγένετο εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ
νέου.

Ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο νάρνηθῇ τὴν
ἐργασίαν ποῦ τῷ ἐπέβαλλον. Ἐπρωτίμα ν'
ἀποθάνῃ, παρὰ
νὰ ταπεινωθῇ τὸσον ἐνώπιον τοῦ
νικητοῦ του...

«Ὁχι, χίλιες φορές ὅχι, δὲν
θὰ ἐξέθαπτε τὰ ἐκατομμύρια,
διὰ νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τὸν
ἀρχιλοχτὴν!»

Καὶ ὅμως, ἂν ἄρνευε νὰ σκω-
τωθῇ ἄμέσως, ὁ θάνατός του
δὲν θὰ ἐμπόδιζε τὸν ἄλλον
νάρπαξ τὸν θησαυρόν. Ἀφοῦ
τώρα ἤξευρε τὸ μέρος ὅπου ἦτο
κρυμμένος.

Ἐπομένως, τὸ φρονιμώτερον
ἦτο νὰ κερδίσῃ πάλιν καιρὸν.
Ποῖος ξέρει τί θὰ συνέβαιναν
εἰς τὸ διάστημα ποῦ θὰ ἔσκαπτε!
Τὸ τέχνασμα.

Μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν, ὁ Τζούλης ἀνέ-
λαβε τὴν σκαπάνην καὶ, χωρὶς νὰ προσφέρῃ
λέξιν, ὑποταγμένος κατ' ἐπίφασιν, ἤρ-
χισε νὰ σκάπτῃ τὸ χῶμα τῆς τρύπας ὅπως
πρίν.

Ὁ Κατακτητὴς τὸν ἐκύτταζεν εὐχαρι-
στημένος, μὲ τὸ ρεβόλβερ πάντοτε ἐπὶ
τὸ χεῖρ.

Ἡ τρύπα ἐμεγάλωνε γρήγορα.

Ἀλλὰ καθὼς ἐχειρίζετο τὴν σκαπάνην
καὶ τὸ πτύον, ὁ Τζούλης ἠσθάνθη ἔξαφνα
νὰ ταλαντεύεται ἐπὶ τοῦ στήθους του ἕνα
πράγμα στερεὸν καὶ βαρὺ. Μόλις κατῶ-
ρθε νὰ συγχρη-
τίσῃ, κραυγὴν
χαρᾶς, διότι ἐ-
νεθυμήθη τὸ
δεύτερον ρεβόλ-
βερ ποῦτοῦ εἶχε
δώσῃ ὁ λοχίας
καὶ ποῦ τὸ εἶχε
ληρημονήσῃ...

«Ὁ Τζούλης ἐκύτταξε μὲ τρόμον τὸν ἐχθρόν του κατακείμενον...»

«Ἀλλὰ τότε, ἐσκέφθη, ὑπάρχει ἐλπίς.
Μπορῶ νὰ μυνθῶ. Φρόνησις μόνον χρειάζε-
ται κ' ἐπιτηδεύτης...»

Καὶ χωρὶς νὰ φανῇ, ἐπεδράμνε τὴν
ἐργασίαν του, ἐλπίζων ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον ἡ ἐπίδρασις τοῦ Κατακτητοῦ θὰ ἐρί-
νετο ὀλιγώτερον αὐστηρά, ὅτι εἰς μίαν
στιγμὴν ἀφαιρέσει, ἤμποροῦσε νὰ ση-
κώσῃ τὰ μᾶτια του ἀπὸ πάνω του... Ἀλλὰ
καὶ τί ἄλλο ἀπὸ μίαν στιγμὴν ἐχρειάζετο
εἰς τὸν Τζούλην, διὰ
νὰ τραβήξῃ ἀπὸ τὸ στή-
θος του τὸ ὄπλον του

«Δουλειά! εἰδεμὴ σοῦ τὴν ἄναψα!...»
(Σελ. 368, στ. β')

καὶ νὰ πυροβολήσῃ τὸν ἐχθρόν του;
Δυστυχῶς ὅμως, ὁ κ. Δίκ δὲν ἦτο ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἀφαιροῦνται εἰς τοι-
αύτας ὥρας. Ἡ προσοχὴ του δὲν εἶχεν
ἐλαττωθῇ διόλου. Στηριγμένος εἰς τὸν
κορμὸν τοῦ δένδρου, μὲ τὸ ρεβόλβερ εἰς
τὸ χεῖρ, ἐφαίνετο ὡς ἄγαλμα.

Ὁ Τζούλης ἤλλαξε τότε τακτικὴν.
Ἐγονάτισεν ἐμπρὸς εἰς τὴν τρύπαν καὶ
ἤρχισε νὰ βγάξῃ τὸ χῶμα μὲ τὰ χεῖριά.

Ὁ Κατακτητὴς ἐπλησίασεν ἄμέσως,
νομίσας ὅτι ὁ Τζούλης ἐφθασεν εἰς τὴν
θησαυρὸν ἄλλ' ἅμα εἶδεν, ὅτι εἶχε νὰ
σκάψῃ ἀκόμη, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δέν-
δρον του.

Ὁ Τζούλης ἐπωφελήθη αὐτῆς τῆς στιγ-
μῆς διὰ νὰ κάμῃ ἐν κίνημα, διὰ τοῦ ὁ-
ποίου τὸ ρεβόλβερ θὰ ἐπιπτεν ἀπὸ τὸ στή-
θος του εἰς τὴν τρύπαν, χωρὶς νὰ μετα-
χειρισθῇ εἰς τοῦτο τὰ χεῖριά του, τὰ ὁποῖα
ὁ Κατακτητὴς δὲν ἔπαυε νὰ κυττάζῃ.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Η ΓΙΑΓΙΑ

Πόσα εἶπε τραγουδάκια ἡ γρηά,
πόσα παραμυθάκια,
ὅσο νὰ μεγαλώσουν τῆς μικρῆς
τὰ κοτσιδάκια!...

Καὶ τώρα ποῦ ἄρθονα λαμποκοποῦν
στὴν πλάτη της χυμένα,
ποῦ νὰ τὰ ἰδῇ ἀπ' τὸν τάφο της ἡ γρηά
ὠμίνα!...

Δ. Γρ. Κ.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

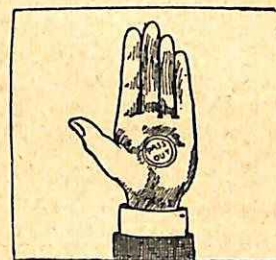
Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ καλῶς καὶ τοῦ
κακῶς ἀνατεθαμμένου ἀνθρώπου συνί-
σταται εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ πρῶτος θυσιάζει
διαρκῶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὰς σχέσεις
τοῦ καθημερινοῦ βίου.

Ὁ μὴ θέλων νὰ υποβληθῇ εἰς οὐδε-
μίαν θυσίαν χάριν τῶν ἄλλων, ὁ μὴ σεβό-
μενος τὸς ἄλλους καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν
περὶ αὐτόν καὶ φερόμενος μὲ ἀδιακρισίαν
ἐνώπιόν των, γίνεται ἀνυπόφορος. Κανεὶς
δὲν εὐχαριστεῖται νὰ νὸν βλέπῃ, καὶ τὸν
ἀποφεύγουν ὡς ἀντικείμενον ἀηθίας καὶ
στενοχωρίας.

Ἡ ἐλπίσις τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ
πρὸς τὴν κοινωνίαν μαρτυρεῖται ποικίλο-
τρόπως: παραδείγματα χάριν, ἀπὸ τὴν
παρημελημένην καὶ ἀκατάστατον ἐνδυμα-
σίαν, ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν καθήκοντος, ἀπὸ
συνθηματικὰς προξενούσας ἀποστροφῆς. Οἱ
τοιούτοι γίνονται ἀπεχθεῖς καὶ διότι φαί-
νονται ὅτι ἀψηφοῦν τὰ ἔξεις καὶ τὰς ἀξιώ-
σεις τῆς καλῆς ἀνατροφῆς.

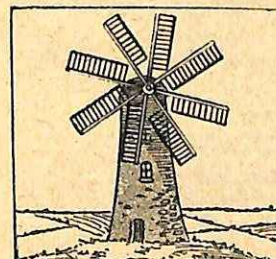
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἐν ἀμερικανικὸν σύστημα

Εἰς πολλὰ
θέατρα τῆς Ἀ-
μερικῆς, οἱ ἐ-
ξερχόμενοι κα-
τὰ τὰ διαλείμ-
ματα θεατοὶ δὲν
λαμβάνουν δελ-
τίον ἐπιστρο-
φῆς, ἀλλὰ γνω-
ρίζονται κατό-
πιν ἀπὸ μίαν σφραγίδα, τὴν ὁποίαν ὁ θυ-
ρωρὸς ἐπιθέτει εἰς τὴν χεῖρά των κατὰ τὴν
ἐξοδόν. Μὲ τὸ εὖφες αὐτὸ σύστημα, οὔτε
νὰ χάσῃ τὴν «ἐπιστροφὴν» του εἰμπορεῖ
κανεὶς, — ἐκτὸς πλέον ἂν πλύνῃ ἔξω τὰ
χεῖριά του, — οὔτε νὰ τὴν πασάρῃ εἰς
ἄλλον, ὅπως γίνεται κάποτε.

Πρωτοφανὲς ἀνεμόμυλος

Οἱ ἀνεμόμυ-
λοι συνήθως ἔ-
χουν τέσσαρας
πέτεργας. Ἐνας
μυλωνᾶς, εἰς
τὰ περίχωρα
τῆς Ροτερδά-
μης, κατε-
σκεύασεν ἐσχά-
τως ἕνα ἀνεμό-
μυλον μὲ ὀκτὼ πέτεργας. Ἐχει τὸ προ-
τέρημα νὰ κινῆται καὶ μὲ τὸν ἐλαφρότερον
ἀνέμον, γυρίζει δὲ πολὺ ταχύτερον
ἀπὸ τοὺς κοινούς.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ τότε μόνον δύ-
νεται νὰ θεωρηθῇ ἐντελής, ὅταν εἴναι ἀπηλ-
λαγμένη πάσης ἐπιτηδεύσεως. Λέγεται
συνήθως ὅτι οἱ καλοὶ τρόποι εἰναι τὸ δια-
κριτικὸν σημεῖον ἐκείνων ὅσοι ἀνήκουν εἰς
καλὰς οἰκογενεῖας καὶ ἔλαβαν παιδιόθεν
ἐλεγκτὴν ἀνατροφὴν. Τοῦτο ἀληθεύει μέ-
χρι τινὸς μόνον, καθ' ὅσον οἱ τοιοῦτοι εἶ-
χαν τὴν τύχην νὰ διέλθουν τὸν βίον των ἐξ
ἀρχῆς ὑπὸ περιστάσεις εὐνοϊκάς, καὶ ἔλα-
βαν ἀνεκπαίδετῶς τὸν τύπον τῆς ἐξωτερι-
κῆς εὐγενείας. Δὲν ὑπάρχει ὅμως λόγος διὰ
νὰ μὴ ἔχουν καὶ οἱ τῶν κατωτέρων τά-
ξεων τρόπους ἐπίσης καλοὺς εἰς τὰς με-
ταξὺ των σχέσεις.

Δύνανται τις νὰ ἔχῃ ὀλίγα χρήματα εἰς
τὸ βαλλάντιόν του, καὶ ὅμως νὰ εἴναι εὐ-
προσήγορος καὶ εὐγενὴς κατὰ τοὺς τρό-
πους. Ἡ ἀδραστεύνη δὲν στοιχίζει χρή-
ματα, εἶναι τὸ εὐγενέστερον καὶ τὸ εὐκολώ-
τερον τῶν προτερημάτων, καὶ ὅμως καθί-
σταται τὸσον ὠφέλιμον καὶ τὸσον εὐάρε-
στον, ὥστε ἀξίζει νὰ καταταχῇ εἰς τὴν
τάξιν τῶν ἀρετῶν.

Ἀδελφὴ τῆς ἀδραστεύνης εἶναι ἡ φιλο-
καλία. Οὔτε αὕτη στοιχίζει πολὺ δύνα-
ται νὰ συνδεθῇ καὶ μὲ τὸ εὐτελέστατον
εἰσόδημα καὶ νὰ δώσῃ χάριν εἰς τὸν κόπον
καὶ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν. Ἡ ἀπόλαυσις μά-
λιστα γίνεται πολυτιμότερα ὅταν ἡ φιλο-
καλία ἐρχεται ὡς σύντροφος τῆς ἐργασίας
καὶ τοῦ ἐκπληρουμένου καθήκοντος.

Ἡ φιλοκαλία ἐξευγενίζει τὴν πενίαν·
δίδει εὐκοσμίαν καὶ εὐπρέπειαν εἰς τὴν
κατοικίαν τοῦ πτωχοῦ, φέρει ἐντὸς αὐτῆς
τὴν ἀδρότητα τῶν τρώων, ἐξημερώνει τὰ
ἦθη καὶ δημιουργεῖ ἀτμοσφᾶραν ἀνείσεως
καὶ εὐαρεστίας. Ὅταν δὲ συμβαδίζῃ μὲ
τὴν καλλιέργειαν τῆς διανοίας, ἀνυψώνει
καὶ στολίζει καὶ τὴν ταπεινοτέραν ὑ-
παρξιν.

Τὸ πρῶτον καὶ ἀριστεν σχολεῖον τῆς
καλῆς συμπεριφορᾶς εἶναι, καθὼς καὶ διὰ
τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος, ἡ οἰκογέ-
νεια, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ δίδει πάν-
τοτε τὸ καλὸν παράδειγμα.

[Ἀπὸ τὸν «Χαρακτῆρα» τοῦ ΣΜΑΙ·ΑΣ]

Ἀπὸ τὰ περίεργα τῆς φύσεως

Ὁ κοῦκος
γεννᾷ ταῦτά του
εἰς ξένας φω-
λεάς, ὥστε ξέ-
ναι μητέρες τὰ
ἐκκολάπτουν καὶ
ἀντρέφουν τοὺς
νεοσσούς. Ἡ εἰ-
κὼν αὕτη, ἐκ φω-
τογραφίας, πα-
ριστᾷ ἕνα κοῦκοπούλον, τὸ ὁποῖον μί-
α σπῖνα τρέφει. Καὶ καθὼς βλέπετε, τὸ παιδί
εἶναι τριπλάσιον ἀπὸ τὴν... μητρίαν του.

Ἰαπωνικὸν Παιγνίδι

Εἶναι τὸ λεγόμενον καρακιρί. Ἀπὸ τὸ
χαρτί ἐνὸς ἐπισκεπτήριου, κόπτεται ἕνα
κομμάτι ἔχον τὸ σχῆμα ποῦ βλέπετε εἰς
τὴν εἰκόνα. Τὸ χαρτί αὐτὸ τὸ τοποθε-

τεῖτε εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς βιδιόλου καὶ κατό-
πιν, ἀποτόμως, τὸ κτυπᾷτε μ' ἕνα μεγάλο
μολύβι. Τὸ χαρτί θὰ διαγράψῃ ἐν ἡμικύ-
κλιον εἰς τὸν ἀέρα καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς
τὴν ἰδίαν θέσιν. Τότε τὸ πιάνετε μὲ τὸ
μολύβι καὶ τὸ ξανακτυπᾷτε. Αὐτὸ εἰμ-
πορεῖτε νὰ τὸ κάμτε πολλές φορές, χωρὶς
νὰ σᾶς φύγῃ τὸ χαρτί. Ἀλλ' ἐννοεῖται,
ὅτι χρειάζεται κάποια ἀσκήσις.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

ΜΑΙ	ΣΑ	ΘΗ	ΤΑ
ΡΙΣ	ΛΑ	ΚΑ	ΛΑ
ΛΟΣ	ΒΑΙ	ΒΟ	ΑΡ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται
ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε
πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

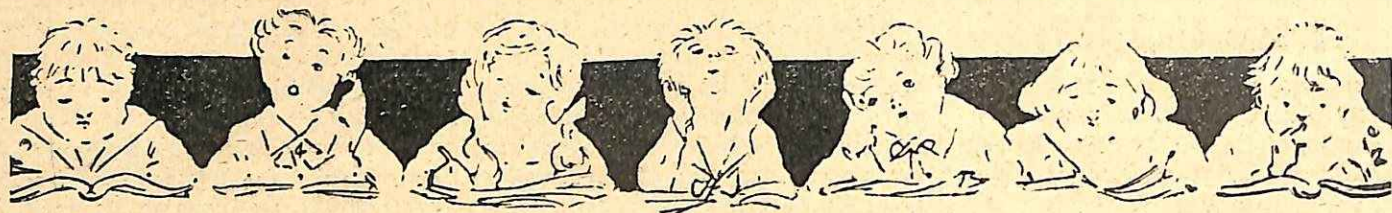
β.) Δογοπαίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913

Ποῖα ἐλληνικὰ νῆσος ἐρωτᾷ ποῖαν οὖν
εἶναι:

Δύσεις τοῦ 49ου φύλλου

α.) Κιθιρών, Ὀίτη, Κόραξ, Ταύ-
γετος, Ὀσσα. — β.) Les cheveux.

δε τον Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή:
του, Κεφ. Β

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

— Έλα τώρα και σύ, πού θα το κάνεις σαν την Έλληνοπούλα—μου είπε η φίλη μου, όταν της είπα, ότι ποτέ είστην Έλλαδα και προς Έλληνας δεν θα μιλήσω ξένη γλώσσα.

Εγώ την κτύπησα με άπορίαν.
— Γι' θέλεις να πής; της λέγω. Ποιά είνε η Έλληνοπούλα; Τι είμαστε εγώ και σύ; Χανούμισσες μήπως;

— Άρχισε τὰ γέλια ή φίλη μου. — Όχι βέβαια, μου λέει, αλλά δεν ξέρεις περί τίνος πρόκειται. Άκουσε. Έλληνοπούλα φωνάζουμε από προχθές, όλη ή παρέα, την συνονόμιαλή σου την Άννα γιατί με τό να θέλη να μάς περιφρονή έμάς τας «ξενομαγεις», κατά την γνώμη της, γίνεται δεξίλι με της υπερβολές της. Προχθές τό άπόγευμα, πού ήτανε μαζί μας, μου λέει: «Ξεχάσα, καίμένη, να πάρω μαζί μου τον σάκκον για τό μαντήλι μου.» Τής έφαινε ξενική ή λέξις νιζάντακι και προτίμησε τον σάκκον. Και τί σύμπτωσης! Εκείνη την στιγμή περνούσε μία γρηά με τό γαϊδαρό της φορτωμένον με δύο μεγάλα καλάδια, σκεπασμένα με δυό άδειανούς καναβατσένιους σάκκους. Όταν την είδε λοιπόν τό ξιζάνιο, ή Άγλαία, την πλησιάζει και της λέει: — Καλή μου γρηά, μου κάνεις της χάρη να μου δανείσης τό ένα σακκούλι σου; — Και τί τό θέλεις, παιδί μου. — Φωτάει ή γρηά. — Νά, θα τό δώσω σ' αυτή τη μικρούλα πού ξεχάσε να πάρη τό δικό της, για να φυλάξη τό μαντιλάκι της και φοβάται μήπως τό χάση. — Πρίν καλά καλά τελιώση ή Άγλαία, άκούσαμε μία κατάρα της γρηάς, γιατί την κοροϊδεύαμε, και συγχρόνως την Άννα να φωνάζη: «Μά δεν ντρέπεσθε επί τέλους; Τι είσατε σείς, καλέ; όχι βέβαια Έλληνοπούλες! — Και έρωγε άμέσως, χωρίς ούτε να μάς χαιρετήση.

Έλληνική Αϊγλή

ΚΑΜΠΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΛΕΤΤΑ

— Τι άνυπόφορος πού είνε αυτές ή κάμπιες! Δεν άφίνουν ούτε φύλλο άπέριραγο!

— Έλεγα αυτά, κυττάζοντας φαγωμένα τὰ φύλλα της άγκαπητής μου βιολέττας. Μ' ένα θυμό μαζί και γέλιο, άρχισα να καταστρέφω κάθε καμπίοφυλλία ή και μόνον κάμπια πού θα έβλεπα νι πηγαίνη σιγά, σιγά, για τό καταστρεπτικό της έργο. Άλλά... ή ώρα πέρασε και ό ήλιος, ρίχνοντας της καυτερές μεσημεριάτικες άχτίνες του στη ράχη μου, μ' άνάγκασε να έμπω μέσα.

Την άλλη μέρα έξακολούθησα τον πόλεμο, όχι όμως με της κάμπιες αλλά με της κολλιτσιάδες και τὰ τριφύλλια. Ξερριζώνοντας ένα πολύρριζο τριφύλλι, κάτω από την σκιά της βιολέττας, βλέπω μία καμπίοφυλλία. Ήτανε τόσο καλά κρυμμένη

με τὰ φύλλα της βιολέττας, ώστε δεν την είδα την περασμένη μέρα.

Καταστρέφοντάς την, συλλογίστηκα πόσον άπερίσκεπτη είνε ή άγαπημένη μου βιολέττα. να τρέψη κάτω από την ίδια της σκιά τον έχθρό της. Άλλά δεν άπόρησα και πολύ, όταν σκέφτηκα πού βρίσκονται και άνθρωποι πιδ άπερίσκεπτοι, οι όποιοι, κάμνοντας καλό σέ άνθρωπο, δεν γνωρίζουν άν δεν θα τους βγή και σέ κακό...

Διδυμάϊος

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ XIII

Φύσα, Νοτιά, ψέμμα γλυκό μέσ' από τὰ σκόρπια φύλλα! Τό φύσμά σου είνε Άνοιξι, δεν είνε άνατριχίλα... Δεν άγαπώ εγώ τό βορριά, τό κρύο και τή θερμάστρα. Θέλω, παρηγορήτρα, έσέ, γλυκειά και ξεγελάστρα...

XIV

Πώς καρτερώ την άνοιξι φθινόπωρο ως πού νάρη! Τώρα, πού ό δρόμος ό άνοικτός με σκόρπια φύλλα έσπάρθη, Για μία γωνιά γλαυκού ουρανού γύρω ή ματιά μου στρέφει. Μέσα άπ' τὰ μαυροφτέρωγα, βαρείά άραγμένα νέφη...

XV

Νέφη του φθινοπώρου έσείς, πού ήλιος σας σημαδεύει, Τά μακρινά τὰ κάλλη σας κανένas δεν λατρεύει, Πού, όταν σιμώνουν, 'ς της βροχής την ψυχραμένη αύρα, Τον ήλιο θα σκεπάσουνε όχι χρυσά, αλλά μαύρα...

XVI

Σωροί από φύλλα κίτρινα του κρύου χειμώνα χράμι, Είνε στρωμένα άθόρυβα μες 'ς τό ξερό ποτάμι. Μ' αύριο, σαν έρθη όρημητικό τό ρέμμα και τ' άγέρι, Πού θα τὰ πάη καθένα των και πού θα νὰ τὰ φέρη;

XVII

Γύρω άπ' τὰ δένδρα πέφτουνε τὰ μαραμένα φύλλα, Και βρίσκει θλίφι σκυθρωπή ή πρώτη άνατριχίλα... Μά 'ς τό λαγγάδι τό γυμνό, πού ήχοι, του άγέρα οι στόνοι, Ό βάτος άπλωσε κλαδιά, κι' ό θάμνος γιγαντώνει.

Τέλλος Άγρας

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Ήταν μία έαρινή νύκτα. Γαλήνη έβαίλενε εις όλην την έσχαήν. Τό πάν άνεπαύστο εις τας γλυκειάς του Μορφείας άγκάλας υπό τό άγρυπνον έλέμμα του Ουρανού Πατρός. Μόνον τό μουρμούρισμα του κύματος, τό όποιον έχάιδευσε τους βράχους της άκτής, ήκούετο. Καθημένη πλησίον του παραθύρου, περιέφερα έδώ και εκεί τό βλέμμα μου, προσπαθούσα να δυσεάδω εις τὰ μυστήρια του σκότους και εις τους πέπλους της νυκτός...

Από τας σκέψεις μου με άπέσπασαν έξαφνα οι περιπαθείς ήχοι της «Παθητικής Σονάτας» του Chopin. Η γλυκειά μουσική έξεχύνετο εις όλην την φύσιν, ή όποία έδονετό και ένεψυχοτό. Ένομιζέ τις ότι οι σβυσμένοι πόθοι της και τὰ πεθαμένα όνειρά της είχαν άφρνης έξυπνήση. — Ποταμοί αίσθημάτων, πληθύς συγκινήσεων έξεχύνοντο και κατέκλυζον τό πάν. Διά πρώτην φορά την έσπέραν εκείνην, ήσθάνθη την μεγάλην δύναμιν της μουσικής και ένόησα τας μαγευτικές της εκφράσεις. Η μουσική είνε ή γλώσσα της ψυχής και του πνεύματος, εκφράζει, ό τι καλλίτερον και ευγενέστερον ύπάρχει έν τώ ανθρώπω, ή μουσική είνε τέλος ή γλώσσα των άγγέλων, τό άσμα των άσμάτων, ή πηγή παντός ώραίου και ευγενούς.

Πόθος της Ρόδου

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

Άνθισμένη Βαμβακιά. Άνθισε πολύ και μάλιστα στη Σελίδα.
Ατρόμητο Εδζωνάκι. Έδειξε στα καλά τι θι πη Εδζωνάκι.
Βαλκανική Συμμαχία. Πού παντού έπιτυγχάνει, γιατί είνε Συμμαχία.
Ήλιου Φαινότορος. Τουναντίον, πολύ σκοτεινός και άδιαφανής.
Θηλυκός Διάβολος. Όνομα και προΰγμα.
Κύμα. Όλο άπλώνει στη Σελίδα μας.
Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη. Μπαρουτι της μυρίζει!

Σελιωμένος Κλαψιζής. Άκόμα... γελά!

Τρυποκάρυδο. Πού παντού τρυπώ...

Φάων. Βλέπε... φυτίλι για κανυά.

Άεπρο Κοράκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Διδασκάλισσα σέ μία μαθήτρια:
— Γιατί δεν ήλθε σήμερα ή εξαδέλφη σου;
— Μου είπε, κυρία, ήβες, πως σήμερα θάρωστήση.

Έστάλη υπό του Νικητού

— Γιατί. Τοτό, ή καμήλα νάχη καμπούρα;
— Εξώω κ' εγώ; Ίσως, όταν ήταν μικρή, ήπασε από την άγκυλιά της παραμάνης της.

Έστάλη υπό της Βαρκούλας του Παμίσου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 144^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος την 5ην Άπριλίου 1914, προς εύρεση των εις τὰ φύλλα της «Διαπλάσεως» Άπριλίου - Ίουλίου 1914 δημοσιευθειών 193 Πνευματικών Άσκήσεων.

Ό μετά τό όνομα άριθμός δηλοί τας όρθας λύσεις; έκάστου, οι δε δύο έντός παρενθέσεως, οι συνοδευόμενοι υπό του Ε, τὰ άπονεμθέντα εις έκαστον Εύσημα. Έκ των δύο τούτων άριθμών, ό μόν πρώτος δηλοί τὰ Εύσημα των Άύσεων, ό δε δεύτερος; τὰ Εύσημα Έπιμονής.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Προσφιής Άνάμνησις, 168 [9+5Ε]. — (Ίσότιμοι, δικαιούμενοι να δημοσιεύσουν εις την «Διαπλάσιν» την φωτογραφίαν των επί πληρωμή όρ. 6 δια την κατασκευήν του κλισέ και να χορηγούν αντί όρ. 5 μόνον ένα οίονόηποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» εκ των τιμωμένων 8 όρ.: Φιλότης Έλλάς, 155 [9+6Ε]. — Δοξασμένος Ρήνος, 173 [10+6Ε]. — Αϊγλή του Έλληνισμού, 166 [9+6Ε]. — Φάων, 178 [10+6Ε]. — Τοικυμία, 173 [10+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυπριακή Άκτή, 145 [8+6Ε]. — Ουελόδης Ούρανός, 147 [8+6Ε]. — (Ίσότιμοι, δικαιούμενοι να χορηγούν αντί δραχμών 6 μόνον ένα οίονόηποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» των 8 δραχμών: Βασίλειος ό Βουλγαροκτόνος, 146 [8+5Ε]. — Πριγκίπισσα των Δολλορών, 142 [8+6Ε]. — Χάρον, 145 [8+5Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρίγκιψ του Βυζαντίου, 118 [7+4Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Έδέλπις Νεότης, 58 [3+2Ε]. — Ναύαρχος Μιαούλης, 88 [5+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άστρον της Έλευθερίας, 53 [3+2Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τροπαιοχός Έλλάς, 159 [9+6Ε]. — (Ίσότιμοι δικαιούμενοι εις 6, τι και οι Ίσότιμοι του Α' Βραβείου της Άνωτέρας τάξεως: Έλληνοπούλο του Αϊμου, 137 [8+6Ε]. — Ναυάκι της Λέσβου, 141 [8+5Ε]. — Πολικός Άστήρ, 151 [8+6Ε]. — Τέλλος Άγρας, 175 [10+6Ε]. — Ό Νικητής, 144 [8+6Ε]. — Κυκλάμιον, 181 [10+6Ε]. — Έν Τούτω Νίκα, 136 [8+5Ε]. — Πανελλήνιος Πόθος, 166 [9+6Ε]. — Μανιώδης Τοξιδιώτισσα, 169 [9+6Ε]. — Ρεύμα του Βοσπόρου, 159 [9+5Ε]. — Μεγάλη Έλλάς, 155 [9+6Ε]. — Διάτρητος Κυνόλοικκος, 176 [10+6Ε]. — Έλληνικόν Ίδεώδες, 172 [10+6Ε]. — Φεγγαρόπαυδο, 170 [9+6Ε]. — Έλληνοστοργιάς, 142 [8+6Ε]. — Λέων των Θεομοτυλών, 138 [8+4Ε]. — Έλλην Όπλίτης, 147 [8+6Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ονειροπόλος της Δόξης, 130 [7+6Ε]. — Ταλαιπωρημένο Δωδεκανήσο, 134 [8+5Ε]. — (Ίσότιμοι δικαιούμενοι εις 6, τι και οι Ίσότιμοι του Β' Βραβείου της Άνωτέρας Τάξεως: Νύμφη του Πόντου, 117 [7+4Ε]. — Άστήρ της Έλευθερίας, 118 [7+5Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τροπίαλη Βότση, 113 [6+5Ε]. — Άμαζών του Εδζέινου, 109 [6+5Ε]. — Φρεάνιλης, 101 [6+5Ε]. — (Ίσότιμοι δικαιούμενοι να χορηγούν αντί δραχμών 7 μόνον ένα οίονόηποτε θέλουν Τόμον «Διαπλάσεως» των 8 δραχμών: Στεφανός του Άνέμου, 98 [6+4Ε]. — Ένδοξον Σούλι, 96 [5+6Ε]. — Ατρόμητο Εδζωνάκι, 98 [6+4Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βυζαντίς, 73 [4+3Ε]. — Αοριάδι, 71 [4+3Ε]. — Ένδοξος Άεροναύτης, 92 [5+6Ε]. — Χάν της Γραβιάς, 80 [5+3Ε]. — Ίας Άδρα, 74 [5+3Ε]. — Έγώ Είμ' Εγώ, 49 [3+3Ε]. — Μή μου Άπτον, 52 [3+3Ε]. — Ναυτοπούλα, 81 [5+3Ε]. — Νύμφη του Άρμου, 56 [3+3Ε]. — Φιλόπατος Κυκλοπούλα, 55 [3+3Ε]. — Νικηφόρος Στόλος, 67 [4+6Ε]. — Ένωσις της Κοήςτης, 86 [5+6Ε]. — Άγία Σοφία, 61 [4+2Ε]. — Άνδία Αίθος, 61 [4+3Ε]. — Έλευθερωθέντο Ήπειρος, 74 [4+5Ε]. — Τοξέλη Ναυτοπούλα, 70 [4+4Ε]. — Γλυκειά Άνάμνησις, 88 [5+4Ε]. — Πηλεύς, 71 [4+5Ε]. — Ποντοπύγμα, 78 [5+3Ε]. — Αήθη, 71 [4+4Ε]. — Βυζαντινόν Κλέος, 69 [4+3Ε]. — Μαγεμένο Ρόδον, 79 [5+2Ε]. Πατριόν Ναυτοπούλο 78 [5+4Ε].)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άνθος της Άγατολής 34 [2+2Ε]. — Δραποστεφής Στρατηλάτης, 36 [2+2Ε]. — Βότσης, 43 [3+3Ε]. — Άνδρωσις, 36 [2+3Ε]. — Μίγας Ναπολέον, 31 [2+2Ε]. — Υιός της Θέτιδος, 37 [2+3Ε]. — Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου, 40 [3+1Ε]. — Δοξασμένη Έλλάς, 25 [2+1Ε]. — Ήλιος της Έλευθερίας, 28 [2+2Ε]. — Στρατηλάτης της Μακεδονίας, 35 [2+1Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αϊσθημα της Πατρίδος, 140 [8+6Ε]. — (Ίσότιμοι δικαιούμενοι εις 6, τι και οι Ίσότιμοι του Α' Βραβείου της Άνωτέρας Τάξεως: Υπόδουλος Έλληνίς, 108 [6+5Ε]. — Ίνώ, 176 [10+6Ε]. — Στέφανος της Νίκης, 144 [8+6Ε]. — Πληρωμένος Ήπειρώτης, 135 [8+6Ε]. — Στρατηλάτης των Έλλήνων, 120 [7+4Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαρκούλα της Παμίσου, 86 [5+3Ε]. — Χαράλαμπος Γ. Διαπάκης, 81 [5+4Ε].

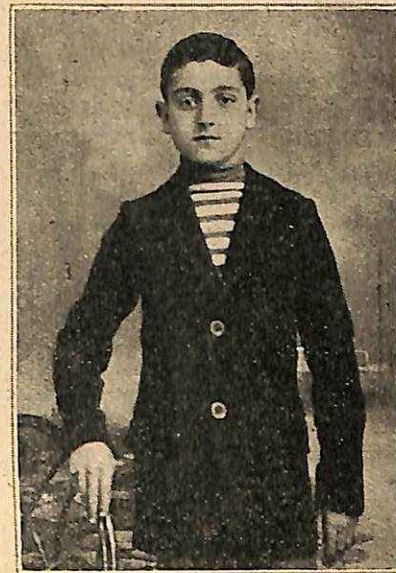
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εϊένη Σπηλιοπούλου, 75 [4+6Ε]. — Μικρός Ήρως, 68 [4+6Ε]. — Μαγεμένο Κύμα, 70 [4+6Ε]. — (Ίσότιμοι δικαιούμενοι εις 6, τι και οι Ίσότιμοι του Γ' Βραβείου της Μεσαίας Τάξεως: Ήρως της Τζουμαγιάς, 66 [4+4Ε]. — Μίνα Γεωργιάδου, 69 [4+6Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Φάρος της Αϊγλής, 46 [3+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικρή Μελαχοπούλα, 26 [2+2Ε]. — Πεδίον της Μάχης, 26 [2+2Ε]. — Μικρός Παγανής, 25 [3+3Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όρθας λύσεις άναμίζ εκ των Τριών και οι έξης: Χ. Δ. Εύχαγγελίδης, 2. — Αϊθήρ, 13 [1+1Ε]. — Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη, 12 [1Ε]. — Παδική Καρδιά, 7 [1Ε]. — Εορμήτις, 4 [1+1Ε]. — Ζαννυρόν Άεράκι, 19 [1+3Ε]. — Νεαρά Κοήσα, 9 [1+1Ε]. — Διονύσιος Μεταξά Λακαράτος, 6 [1+1Ε]. — Ναυτοπούλο Κεραλλήνας, 9 [1Ε]. — Πυθαγόρας ό Σάμιος, 15 [1+1Ε]. — Έμ. Μ. Φλωράκης, 20 [2+2Ε]. — Άπόγονος Χατζηχορήστου, 12 [1+1Ε]. — Μαρομασμένος Βασιλέας, 1. — Κυματίζουσα Κυνόλοικκος, 5 [1+1Ε]. — Νέος Βουλγαροκτόνος, 1. — Μοσχοβόλον Κρίνον, 2.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ

Ίού, ως σάς ύπεστέθη, ή εικών του άλλη-σμονήτου μικρού μου φίλου Άναστασίου Π. Παπαναστασίου (του Δαφροστεφούς Όλυμ-πιονίκου) πού άπέθανεν έσπώντας εις την Χαλκίδα. Έθραβεύθη και εις τό Δημοψήφισμα των ψευδώνυμων του 1912.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Άθήναι, 38 όδός Εύριπίδου
την 17ην Νοεμβρίου 1914.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Πρώτος-πρώτος ό Έπαίτης του Ώραίου μου έστειλε τό ψηφοδέλιόν του δια την Β' Προκριμα-τικήν εκλογήν, τακτική και καθαρά γραμμένον, σύμφωνα με τους όρους.

Συνιστώ εις όλους και πάλιν να προσέξουν εις την σύνταξιν του ψηφοδελτίου των, ώστε να είνε σύμφωνον με τους όρους και να σπεύσουν να μου τό στείλουν, διότι όσα ληφθούν μετά την 21ην Δεκεμβρίου, άρχίζει ό νέος τόμος και τὰ νέα μυθιστορήματα.

«Επειτα τό τέλος» διαβάτε σήμερα από κάτω από τα δύο μεγάλα μας μυθιστορήματα. Τούτο σημαίνει, ότι ένα μόνον φυλλάδιον μένει — τό προηγούμενόν — δια να συμπληρωθή ό τόμος του 1914. Από του μεθεπομένου Σαββάτου, 6 Δεκεμβρίου, άρχίζει ό νέος τόμος και τὰ νέα μυθιστορήματα.

Δοξασμένος Ρήνος, καί, όλοι θέλουν τας «Έγκρίσεις», έπιμένουν μάλιστα, δια να ξυρουν άν ένα κομμάτι των δεν δημοσιεύεται διότι άπερ-είφη ή διότι δεν εκλήρωθη. — Δοτε—φωνή λαού, φωνή Κυρίου! — όλ τας άρχίσαι πάλιν με τό νόν μας έτος. Η καίμένη ή Μπουμπουλίνα! Γράφε της πολλά-πολλά χαιρετίσματα.

Έλαβα ύπ' όψει μου, Τέλλος Άγρας, όσα μου γράφετε. Εύαρέστη ως είδες, όλίγος γώρος δι έν κεφάλαιον άκούη του διηγήματός σου. Αμφι-βάλλω όμως άν ίκανοποίησς τους αναγνώστas, μη γνωρίζοντας τὰ προηγούμενα και τὰ έπομένα. Η σημερινή σου επιστολή μ' ευχαρίστησεν ιδιαι-τέρως, ότε λακωνική, ότε άπεραντολόγος.

Πανοσιότος, με την δραχμήν πού έστειλεις, μόνον εις ένα ψευδώνυμον έχεις δικαίωμα. Τὰ ψευ-δώνυμα των «αδελφών» είνε άλλο. Άν έχης δηλαδή, άδελφά, δικαιούσαι και αυτά, πληρω-νόντα από μέαν δραχμήν, να πάρουν ψευδώνυμον και να διαγωνίζωνται δωρεάν.

Έτσι φαίνεται, Ναυτοπούλα, ή έφετινός χει-μών θα είνε λιγάκι τσουγτερός... Άλλά διατί

λέγεις, ότι «θα μάς αποζημιώση γιὰ τὴν περσινὴ καλοκαιρίαν». Εἶνε καὶ ἡ καλοκαιρία;...

Λάτρεις τῆς Ἀρχαιότητος, σοὺ ἔστειλα Δελτία καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας. Πράγματι, αὐτὴ εἶνε ἡ καταλληλότερα ἐποχὴ διὰ ξεσπάθωσιν. Ἐπικροτοὶ ὁλοφύγως τὴν ἀπόφασίν σου νὰ σπουδάσῃς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον φιλολογίαν. Διὰ τὸ ἄλλο ἡμῶς ποῦ μ' ἐρωτᾷς, δὲν γνωρίζω δυστυχῶς νὰ σὲ πληροφορήσω.

Ροδοπαῖε Ἑλληνόπαι, ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ μάθῃς μαθηματικά ἐνὸς ἔτους εἰς διάστημα δύο μηνῶν, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἔχω παράπονον διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν σου. Τώρα ὁμῶς ποῦ τὰ ἔμαθες, γράφε μου. Σὲ συγγαίρω διὰ τὴν ἐισοδὸν σου εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον μὲ τὸν πρῶτον βαθμὸν.

Υπάρχει. Φάον, καὶ παιδικὴ ζωηρότης χωρὶς κακίαν, χωρὶς πονηρίαν, χωρὶς ἐκεῖνο ποῦ λέγεις «διαφθοράν». Αὐτὴν θὰ ἤθελα νὰ εἶχαν τὰ παιδιά τῶν Σχολείων. Νὰ γαλοῦν τὸν κόσμον ἀλλὰ νὰ μένουν καλὰ, γρηστά, τίμια. — καὶ βεβαίως ἐπιμελῇ. — Εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναι.

Τὸ αἴσθητά σου, **Πατρίς τῶν Ἠρώων**, πολὺ φουσιῶν. Πάντα ἀγαπᾷ κανεὶς ἕνα τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔζησε πολὺ καὶ τοῦ ὁποῖου ἔμαθε τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν φιλολογίαν. Ὅσον διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν ἔχουν πολλὴν σγέσιν τὰ «σαλόνια» καὶ οἱ ἔθνοι ἐπισκέπται. Μανθάνομεν τὴν γαλλικὴν κατὰ προτίμησιν ὡς ὅργανον ἐπικοινωνίας μὲ τὸν εὐρωπαϊκὸν κόσμον. Καὶ εἶνε ἡ μόνη ξένη γλῶσσα ποῦ εἶνε υπογρεωτικὴ εἰς τὰ Σχολεῖά μας. Δι' αὐτὸ, πολὺ ἡ ὀλίγον, τὴν ξέρουν ὅλοι».

Ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία, μοῦ γράφει: «Δὲν ξέρω ἂν ἔχῃς καταλάβῃ πόσο σὲ γρεῖζομαι. Μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ψυμὴ, χωρὶς νερό; Ἀπαράλλακτα δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς Διάπλασι. Δὲν ξέρω γιὰτί μίλησα στὸν ἐνικό. Πιστεύω πῶς ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ σου — ἀνεξαιρέτως ὅλοι — θὰ σκέπτονται τὸ ἴδιο.

Χαίρω πολὺ, **Κασταλία Πηγὴ**, ποῦ ἔδωλες «θέλησι» στὸν ἑαυτὸ σου, διὰ ν' ἀποτινάξῃς τὴν τεμπέλαν, τὴν ἀδράνειαν, ποῦ σ' ἐζημιώνει τόσο πολὺ. Ἐμπρὸς λοιπὸν! Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα κολακευτικὰ γράφεις.

Ἐδραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: **Κάστορον Κалаμῶν**, **Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου** καὶ **Φράουλα**. Ἀλλ' ὁ διαθέσιμος χώρος ἐξηντλήθη.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ **Λάτρεις τῆς Ἀρχαιότητος** (0) μὲ **Ἀστρον Ἑσπερινόν**, **Σμυωναϊκὴν Ἠχώ**, **Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου**, **Δοξαμένου Ρήνον**, **Δορελίδ** — τὸ **Ἀσθῆμα τοῦ Πατοῖδος** (0) μὲ **Πατριδα τῶν Ἠρώων**, **Αἰβανοκτόνον Ἡπειρώτην**, **Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου** — τὸ **Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου** (0) μὲ **Διδυμαῖον**, **Ἀθάνατα 1821-1912**, **Σανθὴν Νεράϊδαν** — τὸ **Δοξαμένο 1912** (0) μὲ **Ἀνθισμένην Βαμβακιάν**, **Φάωνα**, **Λάτριδα τῆς Ἀρχαιότητος**, **Ροδοδάφνην**.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Θιακὸν Θαλασσοδύκον** (ἐλήφθη) **Κωνστ. Γ. Π.** (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ βασίζομαι εἰς τὰς ἐνεργείας σου, αἱ ὁποῖαι βεβαίως θὰ εἶνε ἀποτελεσματικαί!) **Ἀσθῆμα τῆς Πατοῖδος** (ἐλήφθησαν) **Ποθητὴν Ἀδῶαν** (ναί!) **Ἡσῶα τοῦ 1913** (βεβαίως, τὰ ἰσχυρότερα καὶ τὰ εὐρηστοτέρα ψευδώνυμα εἶνε τὰ σύντομα μὲ μίαν, τὸ πολὺ μὲ δύο λέξεις) **Κυματοβόλον Ποσειδῶνα** (περίεργον νὰ μὴ σοῦ ἀρέσουν τὰ «περιπετειώδη» μυθιστορήματα, καὶ ὁμῶς νὰ σοῦ ἀρέσουν «τάσυνονμικά», δηλαδὴ τὰ περιπετειώδεστερα ὅλων!) **Κῦμα** (ἐξακολουθῶ τώρα τακτικὰ τὴν ἀποστολὴν καὶ εὐχομαι νὰ γίνεται καὶ ἡ παραλαβὴ ἐπίσης τακτικὰ) **Μυσηριώδη Σταμπολὶ** (ποῦ μοῦ γράφει γαλλικά, διότι ἀπὸ τὴν Τουρκίαν δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ἀλληλογραφία ἑλληνιστί! ἔστειλα

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Δῶρον Δραχμῶν 3 ἕως 52,50

Οἱ ἐγγραφεμένοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὸ 1915 πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., καθὼς καὶ οἱ ἀναγεοῦντες πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1915, ἔχουν τὸ προνόμιον νὰγοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δρ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδραχ. ἀντὶ δρ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δρ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδ. ἀντὶ δρ. 7,50)

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἑξ ἑκάστου τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἐν ὅλῳ 800, τοὺς ὁποίους θάγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθῶν τοῦ προνομίου πρὶν ἐξαντληθῶν.

καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ ἂν τὰ ἔλαβες) **Ρεζεντὰ** (ἔλα λοιπὸν καμμιὰ μέρα στὸ γραφεῖον ναί, κάποτε ἀλλάξω καμμιὰ λέξι ἢ καμμιὰ φράσι, ἢ καὶ παραλείψω, ὅχι τόσο γιὰ εὐμορφίαν, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔγω ὑπ' ὅψει μου καὶ τὰ μικρότερα παιδιά ποῦ θὰ διαβάσουν τὸ κομμάτι) **Νικηφόρον Στόλον** (ἔλαδὰ, εὐχαριστῶ) **Κόρην τοῦ Βορῶ** (ἡ ἐπιστολή σου, γεμάτη ἀγάπην, μ' εὐχαρίστησε πολὺ) **ἔλαδὰ**) **Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόναν** (δὲν μοῦ ἄρεσε πολὺ περιμένω κανένα καλλιτέραν) **Πειρακτῆριον** (ἔστειλα) **Νικ. Ε. Ναλ.** (εὐχαριστῶ πολὺ, καὶ γιὰ τὰ καλὰ λογάνια) **Παντελὴν Ἀπ. Βέρην** (τὸ ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖς, τὸ ἔγινε ἄλλος) **Σωκορόνην Ἀπ. Βέρην** (ἔστειλα) **Παγκύριον Πόθον** (ἔγινε καλῶς) **Φουστανέλλαν** (ἔστειλα) **Ἀπόγονον τοῦ Ὀδυσσεύς** (βραβεῖον ἔστειλα) **Μικρόν Παγαίνην** (μὴν; τί νὰ τὴν κάμω; δὲν εἶδες τοὺς ὄρους;) **Δαφροστεφῇ Βασιλέα, Κιοκασίαν**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαδὰ μετὰ τὴν 17ην Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Ἰανουαρίου.

529. Λεξιγραφος

Μὲ βουνὰ ἂν μ' ἐνώσης.
Κόπον ἔκαμες χαμένον.
Μέταλλον ἤμουν καὶ πρῶτα,
Μέταλλον καὶ πάλι μένω.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Αἰγλῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ
530. Ἀναγραμματισμός

Ἐνα μεγάλο Κράτος ἀσιατικόν
Ἀνεγραμμάτισα.
Καὶ σύνθημα βυζαντινῶν στασιαστῶν
Σοὺ ἐσχημάτισα.
Ἐστάλῃ ὑπὸ Α. Π. Βορροπούλου

531. Αἰνύμα

Βασιλόπαις ἀρχίος
Τὸ ἀρσενικόν μου
Τῆς Ἑλλάδος μας πόλις
Τὸ σὺδέτερόν μου.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Γενναιοφύχου Στρατηλάτου

532-536 Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-

τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

βοῦς, ὄρος, τόμος, σῆμα, πόρος.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη

537. Γωνία

+ * * * * = Ὁραῖον ἄνθος.
* + * * * = Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.
* * + * * = Πόλις τῆς Κρήτης.
* + * * * = Πτηνόν.
+ * * * * = Μέρος τῆς Ἑκκλησίας.
Οἱ σταυροὶ Κράτος τῆς Εὐρώπης.
Ἐστάλῃ ὑπὸ Ἑλένης Ἰω. Δοῦβλη

538. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Ἀρχαῖον Μνημεῖον.
2 3 6 9 4 = Μουσ. ὄργανον.
3 2 8 0 2 = Θηρίον.
4 9 3 0 8 9 0 = Ἀκρωτήριον.
5 1 9 4 = Μέρος τοῦ σώματος.
6 7 8 2 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς.
7 6 6 2 4 = Κράτος.
8 1 2 6 2 8 2 = Ὀροσειρά.
9 2 4 8 4 = Καταφύγιον ἐν ἐρήμῳ.
0 7 1 7 4 8 4 = Θεά.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Πιγκυλίσσης τῶν Δολλαρίων

539. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν δευτέρα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν μέγαν ποταμὸν τῆς Ἀμερικῆς, τὰ δὲ τρίτα τραγικὸν ποιητὴν:

1, Τὸ Σύμπαν. 2, Μέρος τοῦ λόγου. 3, μετέωρον. 4, Ζῶον φορτηγόν. 5, Πόλις τῆς Ἰαπωνίας. 6, Ἡφαίστειον. 7, Χώρα τῆς Εὐρώπης. 8, Πόλις νήσου ἑλληνικῆς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Διατεφύτου Κυανολεύκου

540. Ἑλληπισούμφωνον

αἰ α - ηη - αη - αἰα

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πηλέως

541. Γρίφος

καὶ
καὶ καὶ
θν' ρίς
καὶ καὶ π α τ
καὶ
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Π'ηγωμένου Ἡπειρώτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36.

381. Ἐλαφος (ἔλα, φός). — 382. Λάρος. Πάρος, Φάρος Χάρος. — 383. Οὐράλια-Οὐρανία.

384. Α Π Α 385-389. Διὰ τοῦ Ν Ε Μ Ν: ροῦς, τόνος (ἡ νόμος), ἐνοχή, νόμος, ὄνος. — 390.

Τ Α Κ Ι Τ Ο Σ ΟΥΡΑΛΙΑ (Ὀπόρον, κ' ἔγινος, Ἀ- ρίτας, κ' ἀδεις, κ' ἀ- μ' ἄος, καμ' ἔλα, Ἀ- στρά.) — 391. Ἀλλή ὁδὸς ἡλίου καὶ ἄλλη σελήνης. — 392. Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχὺς (ἐν τί ἐν- ὡς-η εἰς χ' - εἰς.)

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 48ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 361)

ΑΘΗΝΩΝ: Γεωρ. Α. Κοκκίνης, Δημ. Ὁρ. Κα τσίρης, Μ. Δημάκος, Α. Ἡλιόπουλος, Ἑλένη Ἡλιοπούλου.

ΑΙΓΙΝΗΣ: Μαρτὶν Παγανίτης.

ΑΡΓΟΥΣ: Ἀγγελ. Χρ. Λίγδας, Βρασ. Χρ. Λίγδας.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Διαπάκης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Τάκης Γασίδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημ. Γ. Δεσφύλλας.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου.

ΣΥΡΟΥ: Σπυρ. Ι. Κολοκοῦνης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνστ. Ν. Σαλονικιός, Γεωργ. Ν. Σφραμαγός, Κωνστ. Μ. Καλλίας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Ἀθή- ναις Μ. ΔΗΜΑΚΟΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.